EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 15/05/2017 a les 10:39

Bon dia, són les nou!

Â
El despertador sona d'hora (prefereixo no confessar com de d'hora sona) i, a vegades, reconec que el deixo sonar i sonar i sonar... D'altres ni tan sols sona, perquè l'altre despertador natural de nom "el-meu-fill-de-set-mesos" s'encarrega de fer-me matinar com mai ho havia fet abans. A aquestes hores, anys enrere, solia arribar a casa i posar-me el pijama després d'haver estat "de parranda", que diria Peret. Altres temps, és clar.

Bé, el cas és que el ritual matinal és rítmic i, a vegades, amb algunes variacions per fer-lo més amè. Dutxa. Vestir. Esmorzar (tic-tac tic-tac). I, si hi ha temps, aprofitar per... ordenar. (tic-tac tic-tac). Fer entrepans. Apujar persianes. (tic-tac tic-tac). Fer llits o el que s'escaigui. Els minuts s'escolen però, a hores d'ara, mai no m'hauria imaginat capaç d'executar tantes coses en tan poc temps. En el fons, és un repte intern des que poso els peus a terra sense supersticions (sense fixar-me, ara que hi rumio, si hi planto primer el dret o l'esquerre). Si sóc capaç de sumar moltes tasques acabades, travesso la porta de casa amb un aire de satisfacció triomfal. Pujo el cotxe, l'engego i sintonitzo la ràdio.

La política, ho reconec, m'avorreix i a aquesta hora del matí sembla el primer plat de qualsevol menú radiofònic. A vegades poso un cd. Però, d'altres, deixo la ràdio de fons mentre la ment se m'ocupa en mil i un pensaments. De tant en tant un Rajoy, un Junqueras o, últimament, una Ferrusola (àlies "madre superiora") ressonen enmig del paisatge que va passant, gairebé com una pel·lícula, pel costat de la finestra. Pinzellades de colors que barregen el verd de l'entorn amb el gris de l'asfalt. «Retencions a la C-58...» - paro l'orella per saber si són les típiques de cada dia o si hi ha incidències més enllà de les habituals. Respiro d'alleujament i/o m'amaro de paciència. Quan arribo a aquell punt quilomètric -el de sempre- començo a prémer el fre. Les llums vermelles dels cotxes del davant fa estona que es veuen a la llunyania dibuixant una espècie de rua de formigues matineres motoritzades. Quan em paro miro al meu voltant: grans, joves, dones, homes,... persones anònimes amb les quals coincideixo, segurament, més d'un dia. Uns aprofiten la cua per repentinar-se i/o acabar d'arreglar-se, d'altres llegeixen i/o canten a "cor que vols", ben poc conscients que estan exposats a les mirades anònimes dels conductors veïns.

En el fons som desafortunats o afortunats per ser allà, parats, deixant que les agulles marquin el tempo i els minuts s'allargassin. Que lent passa el temps entre el frenar i l'accelerar. I quin moment tan meu-tan nostre aquest instant de volant.

Quan arribo a lloc i paro el motor. El silenci m'envaeix i surto a l'exterior omplint-me els pulmons d'aire. "Bon dia, són les nou"- M'assec davant l'ordinador i l'engego. Sembla que hagi viscut moltes vides abans d'arribar fins aquí. Obro el correu i recomenço la jornada. Estem a dilluns. O era dimarts?

La data del primer e-mail em resitua.